

Bianca Mastenbroek
met illustraties van Renske de Kinkelder

Kerst maak je zelf!

een kerstverhaal

delubas

Wij gaan op kerstavond naar de nachtmis,' zegt Madeleine als het haar beurt is om te vertellen hoe zij de kerst doorbrengt. 'Daarna krijgen we worstenbroodjes en warme chocolademelk.' Ze likt haar lippen af, alsof ze al een chocolademelksnor heeft.

'En jullie?' vraagt de meester aan Amir.

Ruben tekent kerststerren in zijn schrift. Is het nog geen tijd? Bijna vakantie! 'We hebben wel een boom en lampjes in huis,' antwoordt Amir, 'maar we vieren geen kerst.' Hij trekt een peinzend gezicht. 'Nou ja, we mogen wel de hele dag op de bank hangen en kerstfilms kijken. Dus stiekem is het toch feest.' De meester kijkt naar Ruben. Die klapt snel zijn schrift dicht. 'Wij vieren kerst zoals iedereen. Met veel eten en heel veel cadeaus.'

'Niet iedereen viert kerst op dezelfde manier, hoor, Ruben,' zegt de meester. 'Wat betekent kerst voor jou, Tim?'

'De halve vakantie cadeautjes maken voor mijn ouders, broertjes en zus.'

'Die kun je ook op internet bestellen, hoor,' grapt Ruben. Maar hij weet ook wel dat daar geen geld voor is bij Tim thuis.

De halve klas lacht, maar Tim haalt zijn schouders op. 'Het is veel leuker om een cadeautje te krijgen waar iemand zijn best op heeft gedaan.'

Ruben grijnst. 'Mijn ouders gaan ook hun best doen. Ik heb een tablet gevraagd met een speciaal tekenprogramma. O wee als dat er niet op zit.'

Weer lacht de halve klas.

Dan gaat de bel. 'Hoe je het ook viert,' zegt de meester, 'een fijne kerst!'

Als Ruben thuiskomt, spiekt hij even onder de boom. Er liggen al een heleboel pakjes, maar er zit nog steeds geen dun, langwerpige cadeautje bij. Het komt, dat weet hij zeker. En hij moet nu zelf ook snel cadeautjes gaan regelen. Vanavond aan papa vragen of hij wil helpen om iets te bestellen voor mama. En dan morgen met mama iets bestellen voor papa.

‘Hee Ruben, hoe was school vandaag?’ Het is Mara, de moeder van Tim. Mijn tweede moeder, denkt Ruben vaak, want zij is er twee keer per week als hij thuiskomt van school. Terwijl zijn ouders allebei werken tot zes uur. Of later. Ruben wijst naar haar kerstmuts. ‘Je bent er al klaar voor.’

Mara lacht. ‘Nog lang niet. Dinsdag kom ik hier nog poetsen en donderdag je moeder helpen in de keuken. En voor die tijd moet ik ergens in dat drukke huis van ons een stil plekje zien te vinden om nog twee cadeautjes te maken.’ Ruben kan zich dat nauwelijks voorstellen: een druk huis. Hij heeft geen broertjes of zusjes. Hij is regelmatig alleen thuis en dan lijkt het huis heel groot. En stil.

‘Zin in een kopje thee?’ vraagt Mara.

Voor hij kan antwoorden, gaat de voordeur open. Het is zijn moeder al.

‘Wat ben je vroeg, mama.’

‘Ik kon eerder naar huis vandaag.’ Ze zucht. ‘Maar ik moet wel met kerstavond werken.’

‘Wat?!’ roept Ruben uit.

Ruben zoekt op internet cadeautjes voor zijn vader. Mama krijgt niks, als ze zo nodig moet werken op kerstavond. Waar slaat dat op? Als er op zijn deur geklopt wordt, klikt hij het scherm weg. Zijn ouders komen samen binnen. Met een blik die weinig goeds voorspelt.

‘Ik durf het bijna niet te zeggen,’ begint zijn vader, ‘maar ik moet ook werken op kerstavond. Er zijn weer veel te veel collega’s ziek. Ik heb van alles geprobeerd, maar ik móét een avonddienst draaien.’

Nou ja! ‘Dus ik zit met kerst alleen?’

Zijn moeder wrijft door zijn haar. ‘Alleen kerstavond. De rest van de kerst vieren we gezellig samen. Wat dacht je ervan: kerstavond onbepert gamen en snacken?’

Dat klinkt niet verkeerd. Op elke andere dag. ‘Niemand van mijn klas zit alleen met kerst.’ Zelfs Amir niet, en die viert het niet eens.

‘Wil je dan naar opa en oma?’ vraagt zijn moeder.

‘Die zie ik tweede kerstdag al.’

‘We kunnen Mara vragen om iets langer te blijven,’ stelt zijn vader voor.

‘Hoor ik mijn naam?’ Tims moeder komt met haar poetsdoek zijn kamer binnen.

Snel legt Rubens vader de situatie uit. ‘Zou jij een paar uurtjes langer willen blijven donderdag? Je krijgt die uren driedubbel betaald.’

Dat moet ze fijn vinden. Dan heeft ze geld voor een extra luxe kerstmaal en kan ze cadeautjes kopen in plaats van maken. Maar tot zijn verbazing schudt ze haar hoofd. ‘Dan wil ik thuis zijn, bij mijn gezin. Maar als Ruben wil, kan hij wel op kerstavond bij ons komen.’

Zijn moeder kijkt hem hoopvol aan.

Kerst in een overvol huis? Zelfgemaakte cadeautjes? Nee, dan gaat hij liever gamen.

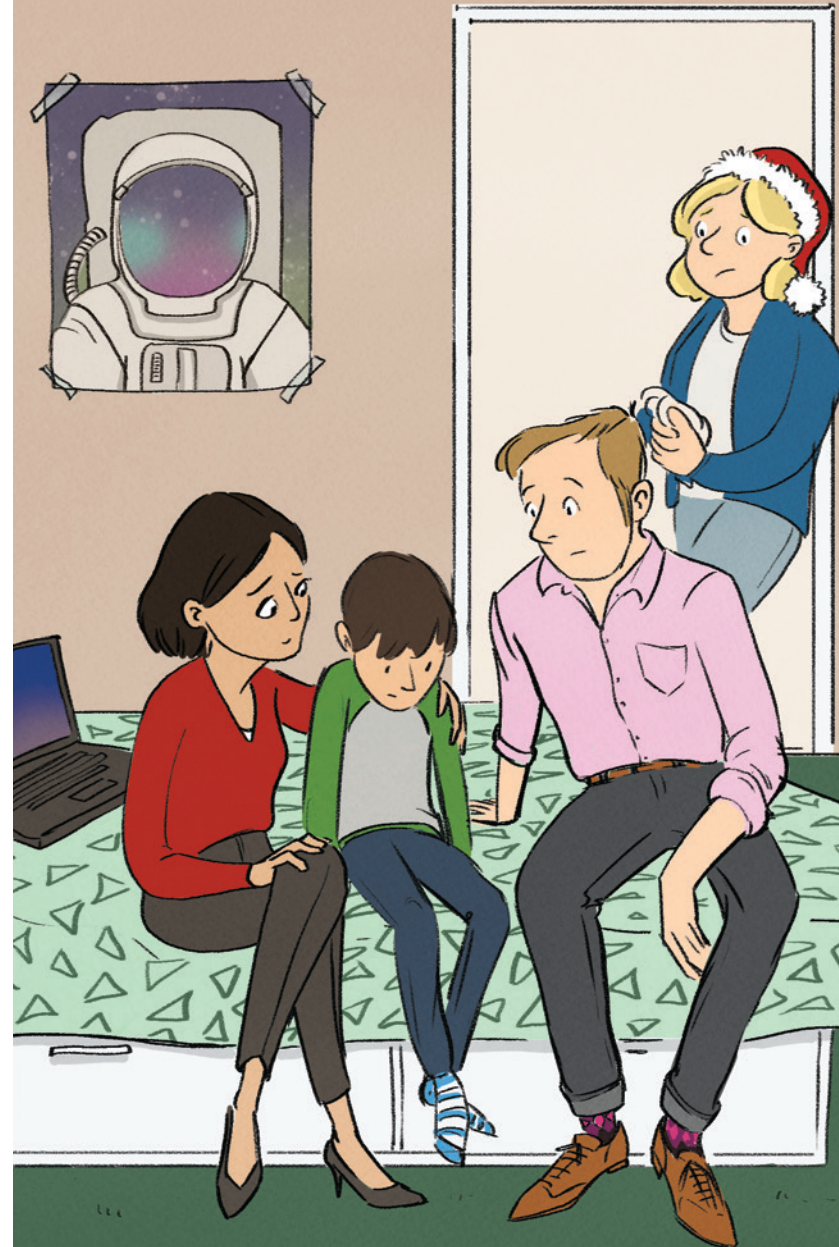
‘Dat is dan geregeld,’ besluit zijn vader. ‘Je bent een reddende engel, Mara.’

‘Maar pap...’

De blik van zijn vader zegt genoeg. Nou, dan krijgt papa ook geen cadeaus voor kerst!

Op kerstavond loopt Ruben achter Tims moeder aan het huis binnen. In de hal is amper ruimte om zijn jas uit te trekken. En de kapstok hangt overvol. Hij heeft hier helemaal geen zin in. Straks krijgt hij vast stampot in plaats van biefstuk. Mara is superaardig en Tim is ook wel oké, maar de rest van het gezin kent hij amper. Hij wil gewoon thuis zijn bij zijn ouders. Het is niet eerlijk!

Als hij de woonkamer binnenkomt, wordt hij bijna omvergelopen door een

joelende tweeling. ‘Dat zijn Bas en Bob,’ zegt Tims moeder. ‘Probeer maar niet om ze uit elkaar te houden.’

‘Bob heeft een rode kerstmuts op,’ zegt Bas.

Bob trekt de muts van het hoofd van zijn broer. ‘En Bas had de zilveren.’

‘Ha Ruben.’ Ook Tim heeft een kerstmuts op. Hij stelt zijn oudere zus en vader voor.

‘Gezellig dat je er bent.’ Tims vader loopt houterig naar een dressoirkast. Die zouden ze zelfs bij de kringloop niet meer willen hebben, denkt Ruben. Tims vader pakt twee kerstmutsen van de kast. De ene gaat naar Tims moeder en de andere...

Ruben neemt de muts aan. Als iedereen voor gek loopt, kan hij ook wel meedoen. En nou ja, eigenlijk ziet het er best gezellig uit. Gezelliger dan de chique kleren die zijn ouders altijd dragen met kerst.

‘Bas, Bob, ik kan wat goede handen gebruiken in de keuken.’ Tims vader loopt stokkerig weg.

‘Wat heeft je vader?’ fluistert Ruben.

‘Reuma. Gelukkig heeft hij vandaag een goede dag.’

Als dit al een goede dag is... ‘Kan ik ook helpen?’

Met zijn allen zetten ze de eettafel vol. Geen biefstuk met aardappelkroketjes, maar een enorme stapel kerstboompannenkoeken. En allemaal lekkers om erop te doen: stroop, honing, appel, banaan, kaneel, jam en hagelslag.

Ruben kan niet kiezen, dus hij doet van alles wat op zijn pannenkoek en likt zijn vingers erbij af. Dan doen ze een wedstrijdje wie zijn pannenkoek het mooiste kan versieren. Bas – of Bob – pakt de poedersuiker en strooit ermee om zich heen: ‘Het sneeuwt!’

Al snel zit iedereen onder de poedersuiker en de slagroom. Het is het vieste en lekkerste kerstmaal ooit. Ruben lacht. Thuis zou dit nooit mogen.

Na het toetje – pannenkoeken met ijs en chocoladesaus – komen de cadeautjes op tafel. Een zelfgebreide sjaal voor Tim, een doosje zelfgemaakte ansichtkaarten voor zijn zus, een zelfgetekende meetlat waarop de tweeling kan uitvechten wie het grootst is, een collage van foto's voor Tims moeder en een in elkaar geknutselde grijper voor Tims vader, zodat hij niet meer hoeft te bukken als hij iets van de grond wil oprapen. Het gaat maar door en door.

Dan wordt er een cadeautje Rubens kant opgeschoven. 'Voor mij?' 'Jij hoort er ook bij,' zegt Tims moeder.

Nieuwsgierig trekt hij het plakband los. Onder het papier komt een pennenbak tevoorschijn. Gemaakt van gekleurde wc- en keukenrollen. Al zijn stiften en potloden zitten erin. Die moet Tims moeder vanmiddag stiekem gepakt hebben. Wow, daar heeft ze echt over nagedacht. En moeite voor gedaan. Terwijl ze het al zo druk had. 'Wat een handig cadeau! Dank je wel!' Ruben schaamt zich. 'Wat erg, ik heb helemaal niets voor jullie.'

Tim geeft hem een goedmoedelijke por. 'Dan mag jij straks de afwas doen. Maar eerst mijn cadeau. Ik had al van alles verzonnen om te maken, tot ik vrijdagavond hoorde dat Ruben ook kwam. En toen heb ik één groot cadeau voor ons allemaal bedacht.' Hij rent weg en komt terug met een doos. 'Het grote kerstspel. Ik ben de quizmaster.'

Terwijl de tweeling ruziet om de gewonnen bokaal, ploffen Tim en de rest van zijn familie op de bank.

'Ik ga de afwas doen,' zegt Ruben.

'Dat was maar een grapje,' zegt Tim.

'Nee, ik wil iets terugdoen. Dus blijven jullie lekker zitten, dan breng ik alles naar de keuken.'

'Alleen omspoelen is al helemaal goed,' zegt Tims moeder. 'We wassen

morgenochtend met z'n allen af.'

Ruben neemt naast de vieze vaat ook zijn pennenbak mee naar de keuken. Tussen het opruimen en afspoelen door maakt hij een tekening van het gezin. Hij heeft weinig tijd, maar de gezelligheid knalt van het papier. Op een dienblad presenteert hij zijn tekening in de woonkamer. 'Mijn cadeau voor jullie!'

'Oooo.' Hij krijgt een dikke knuffel van Tims moeder. 'Die gaan we inlijsten. Daar kan geen foto tegenop.'

Met een brede grijns zakt Ruben naast Tim op de leuning van de bank. Alleen een nieuwe tablet kan hiertegen op.

Hoewel hij vroeg opgestaan is op eerste kerstdag, is Ruben nog niet klaar als zijn moeder roept: 'Ruben! Kom je nog?'

Hij hoort het ongeduld in haar stem, maar hij heeft nog heel even nodig.

'Ik kom er zo aan, mam!'

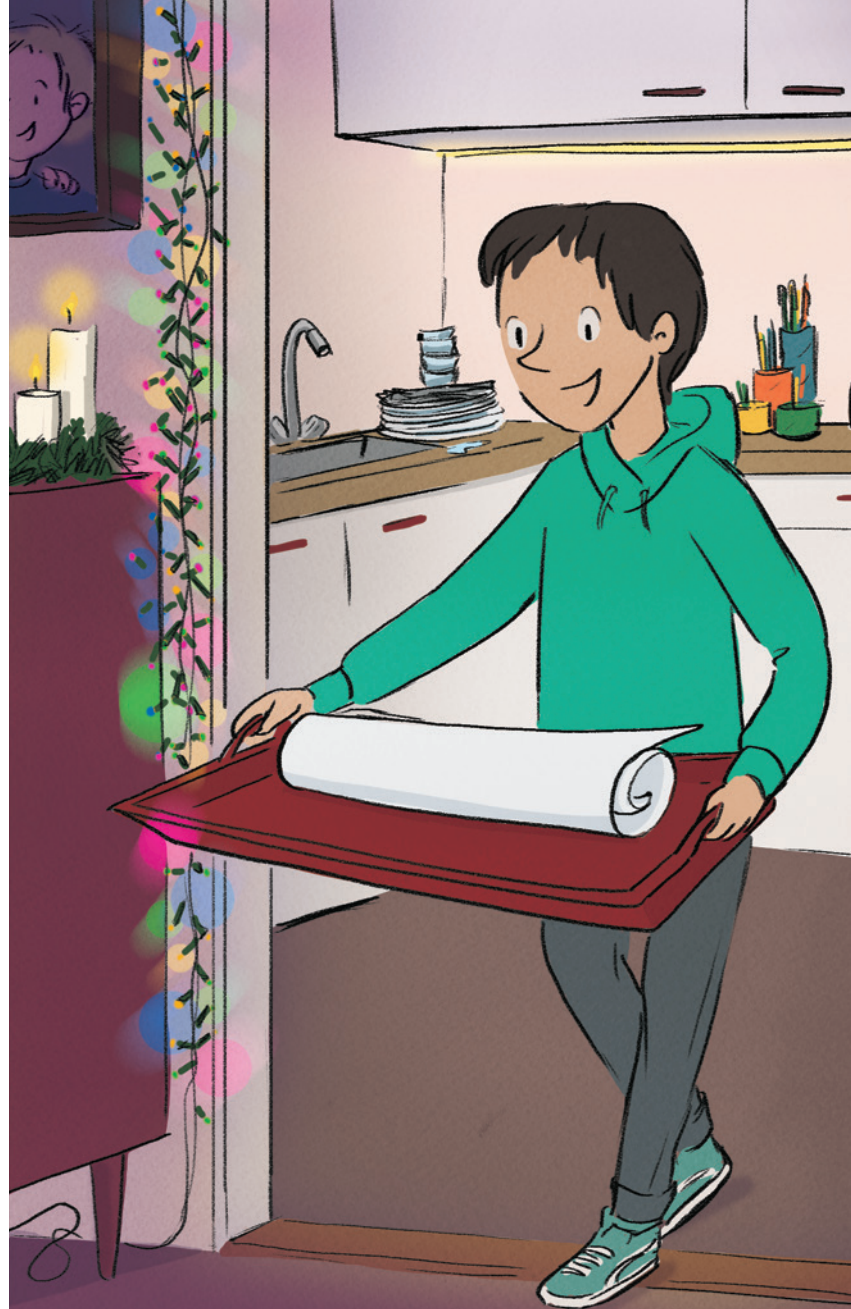
'Zet die computer uit of ik schakel de router uit,' dreigt zijn vader.

Snel kleurt Ruben de laatste vlakken in. Ja, zijn ouders lijken echt. Dit is de mooiste tekening die hij ooit gemaakt heeft. Hij rolt het papier op en doet er een strik om.

Beneden zitten zijn ouders op de bank. In hun nette kleren. 'Fijn dat je tijd voor ons kon maken,' schertst zijn vader.

En jullie gisteren dan? flapt Ruben er bijna uit. Maar hij wil geen ruzie: hij is juist zo blij dat ze nu wél bij elkaar zijn. 'Ik heb een cadeautje voor jullie.'

Verbaasd kijken zijn ouders naar elkaar. Die hadden duidelijk geen cadeautje verwacht. Hij had natuurlijk ook niemand gevraagd om hem te helpen met bestellen. Maar kerst moet je zelf maken, dat heeft hij gisteren wel geleerd. Hij geeft de tekening aan zijn moeder en voorzichtig rolt ze hem uit.

Eerst verschijnt zij op het papier, daarna zijn vader. Allebei met een gekke kerstmuts op.
'Jongen, dit is het mooiste kerstcadeau ooit. Hier moet je uren aan gewerkt hebben.' Zijn moeder veegt een traantje weg.
'En het kost niets,' zegt Ruben trots. 'Ik hoef volgend jaar geen cadeaus onder de boom. Ik heb liever jullie bij de boom.'
Zijn vader slaat een arm om hem heen. 'Je hebt gelijk, knul. We zijn ook gek dat we ons werk voor lieten gaan.'
Zijn moeder staat op en haalt een cadeautje onder de kerstboom vandaan. 'Volgend jaar pakken we het anders aan,' zegt ze met een brede lach. 'Maar voor nu...'
Ruben juicht als hij het dunne, langwerpige doosje openmaakt.

© Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Bianca Mastenbroek | Illu­strator: Renske de Kinkelder
Redactie: Henriette Raudszus | Vormgeving: Judith Brinkman
Alle rechten voorbehouden.

